

Arrest

nr. 135 716 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. ANDRIEN en advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Eritreese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 maart 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 11 september 2014.

1.2. Nadat verzoeker een schriftelijke verklaring had afgelegd, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 30 oktober 2014 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

*U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Debre Zeit in Ethiopië op 12 april 1984. Op 28 maart 2013 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 27 februari 2014. Op 26 maart 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-Generaal werd gehandhaafd bij arrest van 10 juni 2014 (arrestnummer 125325).*

*U keerde niet naar uw land van herkomst terug en op 11 september 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U beroept zich hierbij op dezelfde verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, namelijk vervolging omwille van uw Eritrese nationaliteit en uw lidmaatschap van de Pinksterkerk. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u uw originele Ethiopische geboorteakte neer (nr 4904797, afgegeven op 11.10.1997 door de gemeente Debre Zeit), een kopie van een document vanwege de Commissie voor vluchtelingen vanuit Ethiopië met betrekking tot uw deportatie (afgegeven op 27.01.2000 te Assab) en de originele enveloppe waarin u deze documenten ontving. U verklaart deze documenten te hebben ontvangen van Andemichael Woldu Robel, een kennis van een kennis in België die in Soedan woont en regelmatig naar Assab reist. Hij haalde deze documenten voor u bij uw moeder op en stuurde ze u op. U verklaart daarnaast een aantal keer een Pinksterkerk te hebben bezocht in Brussel maar dit niet regelmatig te doen omwille van de moeilijke bereikbaarheid vanuit uw opvangcentrum.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen reeds hebt uiteengezet. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 28 maart 2013 door de Commissaris-generaal op 27 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit en evenmin aan uw deportatie vanuit Ethiopië. Ook uw lidmaatschap van de Pinkstergemeenschap en uw vervolging omwille van deze verboden religie werden bijgevolg als ongeloofwaardig beschouwd. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd 10 juni 2014, arrestnummer 125325) geconcludeerd dat zij geen redenen zien om de omstreden beslissing te vernietigen en bevestigen zij de beoordeling van het Commissariaat-generaal. Zij volgt het Commissariaat-generaal in haar beoordeling dat u er niet in slaagde uw Eritrese nationaliteit en uw deportatie naar Eritrea aannemelijk te maken en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten ten gevolge van uw lidmaatschap bij de Pinksterkerk. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U legt uw **originele Ethiopische geboorteakte** neer maar deze kan niet onomstotelijk aantonen dat u daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Deze geboorteakte vermeldt uw nationaliteit immers niet. Hoewel deze akte wel de Eritrese nationaliteit opgeeft voor zowel uw vader als uw moeder sluit dit niet uit dat uw moeder na de afgifte van uw geboorteakte in 1997 nog de Ethiopische nationaliteit zou hebben verkregen. Zoals bij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal over uw eerste asielaanvraag reeds werd aangehaald dienden in 1999 alle meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich verplicht aan te melden bij de Ethiopische autoriteiten om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Op dat moment verkreeg men ofwel de Ethiopische nationaliteit, ofwel een tijdelijke

verblijfsvergunning voor Ethiopië. U brengt geen elementen aan die er op wijzen dat uw moeder en u op dat moment de Ethiopische nationaliteit niet zouden hebben verkregen. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u bij deze tweede asielaanvraag uw geboorteakte neerlegt terwijl u bij uw eerste asielaanvraag zowel bij uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd 05.04.2013) als tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (dd 21.02.2014) nadrukkelijk verklaart niet over een geboorteakte of enige andere documenten uit Ethiopië te beschikken. Gelet op bovenstaande opmerkingen kan deze geboorteakte de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit niet herstellen. Bovendien kan er eveneens op gewezen worden dat volgens de Corruption Perceptions Index 2013 van Transparency International (zie informatie in administratief dossier) de corruptie in Ethiopië welig tiert, zodat ook bij de authenticiteit en betrouwbaarheid van dit document enige vragen kunnen worden gesteld.

Wat vervolgens het door u neergelegde **attest met betrekking tot uw deportatie** betreft kan er in de eerste plaats worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft zodat de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Een kopie valt met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk te falsifiëren zodat dit document geen enkele bewijswaarde heeft voor uw vermeende deportatie uit Ethiopië naar Eritrea. Temeer reeds werd vastgesteld dat dit niet gepaard gaat met geloofwaardige en doorleefde verklaringen van uwentwege. Het feit dat u enkel een kopie kon bezorgen en niet het originele document doet eveneens vragen rijzen. Uw verklaring dat uw moeder het origineel misschien nog nodig zou kunnen hebben is ontoereikend. Aangezien zij volgens uw verklaring over een Eritrese identiteitskaart beschikt is het weinig waarschijnlijk dat zij dit document nog zou moeten voorleggen. Het is daarbij eveneens opmerkelijk dat u dit document neerlegt en geen andere documenten waarover uw moeder volgens uw verklaringen of volgens de beschikbare informatie over zou moeten beschikken. Volgens uw verklaringen zou uw moeder over een Eritrese identiteitskaart, een document van de kebele en een tijdelijke Eritrese reisvergunning voor drie maanden beschikken. Verder kreeg elke Eritreër die zich in 1999 verplicht liet registreren in Ethiopië ofwel een Ethiopische identiteitskaart ofwel een yellow card die telkens verlengd diende te worden. U legt geen van deze documenten voor, wat de betrouwbaarheid en de waarde die aan het voorgelegde document kan worden gehecht verder aantast.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstaat om de door u aangehaalde feiten die zich in Eritrea zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken en eveneens als ongeloofwaardig te beschouwen. Uw loutere verklaring enkele keren de Pinksterkerk te hebben bezocht in België kan niet aantonen dat u daadwerkelijk aanhanger zou zijn van dit geloof en om deze reden vervolging zou dienen te vrezen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Bij uw tweede asielaanvraag haalt u eveneens gezondheidsproblemen aan. U verklaart problemen te hebben met uw schildklier en te lijden onder stress en mentale problemen. Wat deze en andere eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op overschrijding van de bevoegdheden, een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10, 15 en 39 van het Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*P.B. L* 326, 13 december 2005), de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 6 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, van “Audi alterem partem”.

In een eerste grief voert verzoekster aan dat *in casu* het gehoorverslag van “het Vreemdelingenzaken” door de ambtenaar AV wordt afgenomen met een onleesbare handtekening waardoor er niet voldoende aanwijzingen zijn dat de verklaringen van de verzoekster wel door een gemachtigde van de minister afgenomen werd in overeenstemming met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg vermeldt het gehoorverslag in strijd met de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen identiteit van de ambtenaar en geen duur van het gehoor, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat het gehoorverslag aldus niet voldoende is om te bewijzen dat haar verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat de inhoud van dit document dan ook geen bewijswaarde kan hebben en stelt dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent.

In een tweede grief verwijst verzoekster naar artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het Verslag aan de Koning aangaande deze bepaling. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, laakt verzoekster dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afziet van een gehoor. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing niet wettelijk gemotiveerd werd en de artikelen 51/8 en 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet, voormeld artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

In een derde grief poneert verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het nieuw document niet de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of 48/4 in aanmerking komt. Zij wijst erop dat in haar eerste asielaanvraag het CGVS en de RvV geoordeeld hebben dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar Eritrese nationaliteit en haar deportatie vanuit Ethiopië, terwijl zij thans twee documenten neerlegt ten bewijze van haar nationaliteit en deportatie. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dienaangaande en argumenteert dat zij niet het originele stuk van haar deportatie kan voorleggen aangezien dat document haar moeder betreft en het normaal is dat haar

moeder het origineel bewaart. Voorts stelt zij dat haar vader en moeder "Eritrese" zijn, dat dit vermeld wordt op haar geboorteakte en zij dan ook Eritrese is volgens de Eritrese grondwet. Verzoekster stelt dat zij Eritrese is sinds 1997 en sindsdien nooit een document heeft aangevraagd en zij zich nooit heeft gemeld bij de autoriteiten en hieruit kan geconcludeerd worden dat zij "nu dezelfde nationaliteit heeft".

In een vierde en laatste grief laat verzoekster gelden dat artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte garandeert, alsook dat eenieder de mogelijkheid heeft om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Deze bepaling is van algemene toepassing (HvJ, 22 november 2012, C-277/11) en deze zaak voert het recht uit van de Unie, aldus verzoekster, die verduidelijkt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van het Europese recht en in het bijzonder van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan artikel 39 het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 15 het recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging garandeert en artikel 10 a) het recht garandeert om te worden ingelicht over de procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien asielzoekers hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij verduidelijkt dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM haar vrees voor mishandeling niet kon verdedigen. Zij werd immers niet gehoord met de bijstand van een advocaat en het Commissariaat-generaal heeft geen streng onderzoek uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 39/68-2, 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze artikel 39/68-2 zou kunnen geschonden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel handelt immers over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en luidt als volgt: *"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."*

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen."*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Waar verzoeker aanvoert dat *in casu* het gehoorverslag in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij gebrek aan identiteit van de ambtenaar, onleesbare handtekening en geen duur van het gehoor, stelt de Raad vooreerst vast dat in het gehoorverslag duidelijk de ondertekenaars van dit gehoor kunnen geïdentificeerd worden, namelijk ambtenaar A.V. met een gepersonaliseerde handtekening, de handtekening van verzoekster en het nummer en de handtekening van de tolk. De Raad ontwaart ook nergens een sanctie die voorzien zou zijn bij het niet invullen van de duur van het gehoor, *in casu* een "verklaring meervoudige asielaanvraag". Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het gehoorverslag aldus niet voldoende is om te bewijzen dat haar verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch waar zij meent dat de inhoud van dit document geen bewijswaarde kan hebben en dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent. Verzoekster toont overigens op generlei wijze aan dat de vaststellingen van de bestreden beslissing geen grondslag zouden vinden in de verklaringen die zij heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.5. Voorts laakt verzoekster dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hij afstand doet van het gehoor van verzoekster.

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.6.1. Zo verzoekster in de derde grief stelt dat zij thans twee documenten neerlegt ten bewijze van haar nationaliteit en deportatie, dat zij van het document van de deportatie geen origineel kan voorleggen aangezien haar moeder het origineel bewaart vermits het haar persoon betreft, en zij Eritrese is sinds 1997 aangezien haar vader en moeder de Eritrese nationaliteit hebben en zij sindsdien geen document heeft aangevraagd aan de autoriteiten en we *"hieruit kunnen concluderen dat ze ook nu dezelfde nationaliteit heeft"*, kan zij de Raad niet overtuigen.

2.6.2. Waar verzoekster in dit verband artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, wijst de Raad erop dat artikel 27 als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

2.6.3.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar Eritrese afkomst en haar deportatie vanuit Ethiopië naar Eritrea. Er werd evenmin geloof gehecht aan haar verklaring dat zij aanhanger is van de Pinksterkerk en om die reden vreest voor vervolging in haar land van herkomst, Eritrea. Bij 's Raads arrest nr. 125 325 van 10 juni 2014 werd de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigd.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd, zij steunt met andere woorden op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag reeds heeft uiteengezet. Ter ondersteuning van haar relaas legt zij een Ethiopische geboorteakte neer en een document die de deportatie moet aantonen naar Eritrea.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6.3.2. Wat de neergelegde stukken betreft stelt de commissaris-generaal het volgende:

*“U legt uw **originele Ethiopische geboorteakte** neer maar deze kan niet onomstotelijk aantonen dat u daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Deze geboorteakte vermeldt uw nationaliteit immers niet. Hoewel deze akte wel de Eritrese nationaliteit opgeeft voor zowel uw vader als uw moeder sluit dit niet uit dat uw moeder na de afgifte van uw geboorteakte in 1997 nog de Ethiopische nationaliteit zou hebben verkregen. Zoals bij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal over uw eerste asielaanvraag reeds werd aangehaald dienden in 1999 alle meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich verplicht aan te melden bij de Ethiopische autoriteiten om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Op dat moment verkreeg men ofwel de Ethiopische nationaliteit, ofwel een tijdelijke verblijfsvergunning voor Ethiopië. (...) Wat vervolgens het door u neergelegde **attest met betrekking tot uw deportatie** betreft kan er in de eerste plaats worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft zodat de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Een kopie valt met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk te falsifiëren zodat dit document geen enkele bewijswaarde heeft voor uw vermeende deportatie uit Ethiopië naar Eritrea. Temeer reeds werd vastgesteld dat dit niet gepaard gaat met geloofwaardige en doorleefde verklaringen van uwentwege. Het feit dat u enkel een kopie kon bezorgen en niet het originele document doet eveneens vragen rijzen. Uw verklaring dat uw moeder het origineel misschien nog nodig zou kunnen hebben is ontoereikend. Aangezien zij volgens uw verklaring over een Eritrese identiteitskaart beschikt is het weinig waarschijnlijk dat zij dit document nog zou moeten voorleggen. Het is daarbij eveneens opmerkelijk dat u dit document neerlegt en geen andere documenten waarover uw moeder volgens uw verklaringen of volgens de beschikbare informatie over zou moeten beschikken. Volgens uw verklaringen zou uw moeder over een Eritrese identiteitskaart, een document van de kebele en een tijdelijke Eritrese reisvergunning voor drie maanden beschikken. Verder kreeg elke Eritreër die zich in 1999 verplicht liet registreren in Ethiopië ofwel een Ethiopische identiteitskaart ofwel een yellow card die telkens verlengd diende te worden.(...)”*

De Raad wijst er vooreerst op dat voorgelegde stukken en documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en dat documenten op zichzelf evenwel niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In 's Raads arrest nr. 125 325 van 10 juni 2014 wordt op uitgebreide wijze aangegeven waarom de verschillende vaststellingen doen besluiten dat aan verzoeksters deportatie naar Eritrea en haar nationaliteit geen geloof wordt gehecht:

“Verzoekster verklaarde dat zij in 2000 samen met haar moeder gedeporteerd werd van Ethiopië naar Eritrea en dat zij bij aankomst in Eritrea, meer bepaald in de stad Assab, gedurende drie maanden verbleven in het hotel Zeray Deres (gehoorverslag CGVS 21 februari 2014 (hierna; gehoor II), p. 9 en 21). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt evenwel dat met de bouw van het hotel Zeray Deres pas in 2004 een aanvang werd genomen en dat personen die vanuit Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werden in verschillende vluchtelingenkampen werden ondergebracht. Bovendien situeerde verzoekster voornoemd hotel aan de kust, doch blijkt uit verweerders vaststellingen – die door verzoekster niet betwist worden – dat het hotel in Campo Sudan, in de benedenstad, gelegen is. Tevens blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat personen die van Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werden voorafgaandelijk ondervraagd werden in politiekantoren door een “processing committee”, iets waarvan verzoekster doorheen haar gehoor geen enkele keer melding maakte. Volgens verzoekster werden zij en haar moeder bij aankomst in Eritrea opgevangen door het Rode Kruis (gehoor II, p. 10), terwijl uit voormelde informatie van verweerder blijkt dat de opname en registratie van vluchtelingen door de door de overheid opgezette Eritrean Relief and Rehabilitation Commission (ERREC) werd opgenomen. Voorts wist verzoekster aanvankelijk niets te vertellen over de documenten waarover haar moeder beschikte in Ethiopië en die zij ontving bij aankomst in Eritrea (gehoor I, p. 7), terwijl zij later stelde dat haar moeder een Eritrese identiteitskaart en een document van de kebele had (gehoor II, p. 5-6). Bij aankomst in Eritrea zou haar moeder een tijdelijke reisvergunning van drie maanden in de vorm van een lichtgroen blad papier hebben ontvangen, waarna zij een Eritrese identiteitskaart kon afhalen bij de lokale administratie (gehoor I, p. 7 en gehoor II, p. 10). Uit voormelde informatie van verweerder in het administratief dossier blijkt echter dat meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich in 1999 verplicht moesten aanmelden bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning, waarvan het merendeel een zogenaamde yellow card kreeg die halfjaarlijks moest verlengd worden; bij aankomst in Eritrea ontving men sinds midden 1999 een Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia ofwel een zogenaamde blue card. Hoewel uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst in onderhavig verzoekschrift blijkt dat niet

uit te sluiten is dat ook na juni 2000 nog mensen gedeporteerd werden van Ethiopië naar Eritrea, kan uit het voorgaande worden afgeleid dat verzoekster haar deportatie in september 2000 van Ethiopië naar Eritrea in het geheel niet aannemelijk weet te maken. Verzoekster verklaarde ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat zij geen identiteitskaart had in Eritrea en deze ook nooit heeft gevraagd omdat zij anders naar het leger moest. Verzoeksters verklaring dat zij in Eritrea rondliep zonder identiteitskaart is niet verzoenbaar met haar verklaringen inzake haar dagelijkse leven in Eritrea. Met betrekking tot haar verblijf in Eritrea en haar kennis over de stad Assab voert verzoekster aan dat zij in Ethiopië geboren is, dat zij in Eritrea afgezonderd leefde, dat zij er niet veel kennissen had, dat zij omwille van de ziekte van haar moeder, haar illegaal statuut en haar bekering tot de Pinksterkerk weinig buiten kwam en dat het zeer moeilijk is om haar "persoonlijke belevingen" op objectieve wijze na te gaan. Aldus komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Het Ethiopische geboortebewijs kan de verschillende vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Dit klemmt des te meer nu verzoekster bij haar eerste asielaanvraag zowel bij haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd 05.04.2013) als tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal (dd 21.02.2014) nadrukkelijk verklaarde niet over een geboorteakte of enige andere documenten uit Ethiopië te beschikken. Gelet op het voormelde arrest van de Raad, de vaststelling dat verzoekster nadrukkelijk verklaarde niet over een geboorteakte te beschikken en er eveneens kan op gewezen worden dat volgens de Corruption Perceptions Index 2013 van Transparency International (zie informatie in administratief dossier) de corruptie in Ethiopië welig tiert, is de Raad van oordeel dat geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de Ethiopische geboorteakte en derhalve geen geloof kan worden gehecht aan de Eritrese nationaliteit van verzoekster. Verzoeksters verwijzing in dit verband naar een website van refworld waarin wordt gesteld dat volgens de grondwet een persoon geboren van een Eritrese moeder en Eritrese vader de Eritrese nationaliteit heeft, wijzigt niets aan de hogervermelde vaststellingen en het besluit dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt middels geloofwaardige verklaringen. Verzoeksters argument dat zij geen document aan de autoriteiten heeft gevraagd en zij zich nooit heeft gemeld, kan evenmin overtuigen aangezien de Raad in voormeld arrest reeds vaststelde dat "*Verzoeksters verklaring dat zij in Eritrea rondliep zonder identiteitskaart (...) niet verzoenbaar (is) met haar verklaringen inzake haar dagelijkse leven in Eritrea.*"

In de mate verzoekster stelt dat zij slechts een fotokopie kan neerleggen omdat het originele haar moeder betreft en het dus normaal is dat haar moeder het origineel bewaart en verzoekster bovendien geen contact meer heeft met haar moeder, kan zij opnieuw niet overtuigen aangezien zij met deze beweringen de pertinente motivering in de bestreden beslissing niet weet te ontcrachten of te weerleggen.

2.7. In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en zij aanvoert dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM haar vrees voor mishandeling niet kon verdedigen vermits zij door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord zonder de bijstand van een advocaat en het CGVS geen streng onderzoek van de gegrondheid van de nieuwe elementen heeft overgelegd, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

2.7.1. De Raad stelt voorts vast dat *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening werd gehouden met zowel alle gegevens in het administratief dossier als de nieuwe documenten die verzoekster heeft ingediend. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk

dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekster maakt haar Eritrese nationaliteit en haar deportatie niet aannemelijk. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering dat zij omwille van haar bekering tot de Pinksterkerk in Eritrea vervolgd werd. Dit klemmt des te meer daar verzoekster er niet in slaagt correcte en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent haar leven als lid van de Pinksterkerk in Eritrea, zoals blijkt uit voornoemd arrest van de Raad. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM omdat zij niet werd gehoord met de bijstand van een advocaat en er geen streng onderzoek werd uitgevoerd door het CGVS. Verzoekster brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: ***“Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea. Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.”*** Verzoekster laat dit motief ongemoeid.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS